

Arrest

nr. 263 077 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HUYSMANS
Berthoudersplein 57
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2020 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 30 april 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie¹, die op 6.11.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenoot, de genaamde S. R. H. (R.R....).

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke Integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt '

Welnu, uit de in het kader van onderhavige aanvraag overlegde stukken, blijkt dat de Belgische referentiepersoon geniet van een werkloosheidsuitkering (attest ABW). Het attest bevat geen precieze gegevens over de grootte van de werkloosheidsuitkering. Sowieso kunnen werkloosheidsvergoedingen slechts in aanmerking genomen worden, indien blijkt dat de begunstigde actief op zoek is naar werk dan wel is vrijgesteld van deze verplichting, quod non in casu. In dergelijk geval kunnen de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42. §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene legt documenten voor waaruit moet blijken dat hij zelf inkomsten in België heeft. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere

voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van beginsel behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht art. 62 der vreemdelingenwet en schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 ;

Art. 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel:

1. De motivering in de bestreden beslissing :

Aangezien de motivering als volgt luidt :

"Nl. dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.;"

Aangezien de aangevochten beslissing, dewelke verzoeker een onontvankelijkheids en ongegrondheidsbeslissing oplegt , foutief en onafdoende gemotiveerd is en zulks een schending uitmaakt van de motiveringsplicht ;

Aangezien mocht DVZ het haar voorgelegde, gedetailleerde dossier onderzocht, gelezen en geanalyseerd hebben, dan zou ze deze beslissing niet genomen hebben ;

2. Juridisch kader :

Aangezien overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden;

Aangezien artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder hun toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn ;

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing;

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule, D., De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet TVVR 1993, 67 e.v.);

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren ;

3. Toetsing :

De materiële motiveringsplicht werd geschonden :

1.

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, maw, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvSt, Decruynaere, nr. 100.940, 20.11.2001) ;

De motieven der bestreden beslissing stellen niets anders dan een standaardmotivering daar die aangehaald wordt en niets anders ;

2.

De 'motivering' komt, zoals hoger aangetoond, neer op een te summiere materiële motivering.

Summiere motiveringen worden niet aanvaard (RvSt, DEBOES, nr 85.308, 15.2.2000; RvSt, DEGENEFE, nr 63.020, 12.11.1996)

Doordat de aangevochten beslissing dd. 30.4.2021, betekend op 11.6.2021, geen rekening houdt met de feitelijke omstandigheden eigen aan deze zaak, voldoende uiteengezet door verzoeker in de gedinginleidende aanvraag en de bewijsstukken hierbij gevoegd en later zelfs nog aangevuld op vraag der dienst DVZ der Stad Brussel (stuk 2) en hoger onder 'I. De Feiten' duidelijk weergegeven en herhaald en DVZ voldoende bekend en nog steeds bestaande in hoofde van verzoeker, waar zij simpelweg vaststelt dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een gezinshereniging met een Belgische echtgenoot ;

Besluit zij derhalve volledig onterecht verzoeker een beslissing van weigering van verblijf van meer dan 3 maanden te betekenen zonder bevel het grondgebied te verlaten, wat geleid heeft tot de bestreden beslissing ;

Terwijl overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 alle administratieve beslissingen en betuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden ;

Dat in casu een duidelijke schending van de motiveringsplicht, minstens van de materiele motiveringsplicht, en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde zijn gezien DVZ alle feitelijke omstandigheden aan de zaak niet in ogenschouw neemt ;

Dat had zij dit wel gedaan, dan had zij vastgesteld dat er geen reden was om in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijfsvergunning op te leggen ;

De RVV is immers bevoegd om na te gaan of DVZ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

De feitelijke gegevens, bewezen aan de hand van stukken, worden nogmaals uiteengezet bij de bespreking der weerlegging van de door DVZ gehanteerde motieven, nl :

1.

"Welnu, uit de in het kader van onderhavige aanvraag overlegde stukken, blijkt dat de Belgische referentiepersoon geniet van een werkloosheidsuitkering (attest ABVV). Het attest bevat geen precieze gegevens over de grootte van de werkloosheidsuitkering. Sowieso kunnen werkloosheidsuitkeringen slechts in aanmerking genomen worden, indien blijkt dat de begunstigde actief op zoek is naar werk dan wel is vrijgesteld van deze verplichting, quod non in casu. In dergelijk geval kunnen de werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen."

Bij mail van 6.4.2021 voegde de verzoeker het attest van werkloosheid van de referentiepersoon bij met de specificering dat hij werkloos was sedert covid, dwz 15.3.2020 (stuk 2) ;

Voormeld attest vermeldde een dagbedrag waarop de Belgische partner recht had, zoals ook het thans aan de Belgische partner afgeleverde document dd. 28.6.2021 het dagbedrag bewijst waarop hij recht had in de maand mei 2021 of 68,87 euro (stuk 3) ;

Een eenvoudige rekensom maken kan dan ook de grootte aangeven welk bedrag de referentiepersoon precies ontvangen heeft per maand ; dat zichtbaar DVZ zich niet de moeite getroost heeft om deze rekensom te maken ;

De juiste feitelijke gegevens werden bezorgd door verzoeker, doch deze werden niet correct behandeld door DVZ op grond waarvan zij in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

Uit de door verzoeker medegedeelde documenten bleek immers dat de referentiepersoon op 29.3.2019 een appartement gekocht had te Brussel, (...) 22 (stuk 2) waarvoor hij een hypothecaire lening aanging met een af te betalen bedrag van 806,37 euro/maand ;

Deze aankoop was vanzelfsprekend slechts mogelijk dankzij het feit dat de referentiepersoon op dat moment reeds een 18 jarige actieve professionele loopbaan kon voorleggen (stuk 4) op basis waarvan hij inkomsten kon aantonen en zijn uitermate grote werkbereidheid ;

Deze hoge graad van werkbereidheid en het besef dat hij een hypothecaire lening af te betalen had, maakten dat de referentiepersoon ijverig op zoek ging naar werk wat in coronatijd op basis van zijn diploma's en ervaring in de horeca niet gemakkelijk was om werk te vinden, doch hij vond werk als verkoper in een voedingszaak dd. 3.5.2021; de loonbrieven van synergie gevoegd onder stuk 3 leveren hiervan het bewijs ;

Bovendien putte de referentiepersoon ook zijn mogelijkheden uit door zijn appartement te verhuren sedert 2.5.2021 aan 750 euro/m en dit reeds tot 15.1.2022, zoals blijkt uit de boekingsbewijzen hierbij gevoegd (stuk 5) ;

De werkloosheidsuitkeringen plus het ijverig op zoek gaan naar werk en huurinkomsten van de Belgische echtgenoot van verzoeker, maken dan ook dat DVZ art 40 ter der Vreemdelingenwet niet correct toegepast heeft ;

Op grond van een niet correcte beoordeling der feiten heeft DVZ dan ook in alle onredelijkheid haar beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning genomen;

2.

“De behoefteanalyse overeenkomstig art 42 § 1 tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vast gesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.” :

DVZ besluit geen behoefteanalyse in casu uit te voeren, gezien verzoeker en de referentiepersoon voldoende bestaansmiddelen hebben, waar zij schrijft : “Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.”;

Hoger werd reeds gesteld en aangetoond dat de werkloosheidsuitkeringen plus het ijverig op zoek gaan naar werk door de referentiepersoon en de huurinkomsten van de referentiepersoon wel degelijk in aanmerking kunnen genomen worden in toepassing van art 40 ter der Vreemdelingenwet ;

De motivering dat “De behoefteanalyse overeenkomstig art 42 § 1 tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vast gesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art 40ter an de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.” werd dan ook genomen op grond van een niet correcte beoordeling der feiten door DVZ, dewelke dan ook in alle onredelijkheid haar beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning genomen heeft ;

3.

“Betrokkene legt documenten voor waaruit moet blijken dat hij zelf inkomsten in België heeft. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RVSnr 240 dd. 12.12.2017).”

4.

“Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van art 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

DVZ kan wel degelijk rekening houden met de werkloosheidsuitkeringen van de Belgische echtgenoot, plus zijn ijverig op zoek gaan naar werk en zijn huurinkomsten en dit in toepassing van art 40 der Vreemdelingenwet ;

DVZ kan gezinshereniging wel degelijk toestaan ;

Immers het weze herhaald :

Bij mail van 6.4.2021 voegde de verzoeker het attest van werkloosheid van de referentiepersoon bij met de specificering dat hij werkloos was sedert covid, dwz 15.3.2020 ;

Voormeld attest vermeldde een dagbedrag waarop de Belgische partner recht had, zoals ook het thans aan de Belgische partner afgeleverde document dd. 28.6.2021 het dagbedrag bewijst waarop hij recht had in de maand mei 2021 of 68,87 euro (stuk 3) ;

Een eenvoudige rekensom maken kan dan ook de grootte aangeven welk bedrag de referentiepersoon precies ontvangen heeft per maand ; dat zichtbaar DVZ zich niet de moeite getroost heeft om deze rekensom te maken ;

De juiste feitelijke gegevens werden bezorgd door verzoeker, doch deze werden niet correct behandeld door DVZ op grond waarvan zij in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is ;

Uit de door verzoeker medegedeelde documenten bleek immers dat de referentiepersoon op 29.3.2019 een appartement gekocht had te Brussel, (...) 22 (stuk 2) waarvoor hij een hypothecaire lening aanging met een af te betalen bedrag van 806,37 euro/maand ;

Deze aankoop was vanzelfsprekend slechts mogelijk dankzij het feit dat de referentiepersoon op dat moment reeds een 18 jarige actieve professionele loopbaan kon voorleggen (stuk 4) op basis waarvan hij inkomsten kon aantonen en zijn uitermate grote werkbereidheid ;

Deze hoge graad van werkbereidheid en het besef dat hij een hypothecaire lening af te betalen had, maakten dat de referentiepersoon ijverig op zoek ging naar werk wat in coronatijd op basis van zijn diploma's en ervaring in de horeca niet gemakkelijk was om werk te vinden, doch hij vond werk als verkoper in een voedingszaak dd. 3.5.2021; de loonbrieven van synergie gevoegd onder stuk 3 leveren hiervan het bewijs ;

Bovendien putte de referentiepersoon ook zijn mogelijkheden uit door zijn appartement te verhuren sedert 2.5.2021 aan 750 euro/m en dit reeds tot 15.1.2022, zoals blijkt uit de boekingsbewijzen hierbij gevoegd (stuk 5) ;

De werkloosheidsuitkeringen plus het ijverig op zoek gaan naar werk en huurinkomsten van de Belgische echtgenoot van verzoeker, maken dan ook dat DVZ art 40 ter der Vreemdelingenwet niet correct toegepast heeft ;

Op grond van een niet correcte beoordeling der feiten heeft DVZ dan ook in alle onredelijkheid haar beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning genomen;

Deze gegevens waren gekend uit het dossier van verzoeker bij DVZ ; had DVZ bijkomende info gewenst, dan had zij verzoeker om bijkomende uitleg kunnen vragen of haar kunnen verhoren (CCE nr 230.257 dd. 19.2.2015), wat zij verkoos niet te doen ;

Het is duidelijk dat DVZ de voorkeur gaf aan een snelle, vage en roekeloze beslissing zonder een meticuleus en gedetailleerd onderzoek;

Dit onderdeel van het besluit is dan ook in alle onredelijkheid genomen !

Nochtans behoort het tot de plicht van de administratie om informatie te vergaren om met kennis van zaken standpunt in te nemen (cfr F. Piret, D. Renders, et A. Trybulowski, "Les Droits de la Défense et les actes unilatéraux de l'administration : où l'unilatéralité ne va pas sans contradiction" in Les Droits de la Défense (dir. : P.Martens), CUP, volume 146, Bruxelles, 2014, pp72/77) ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook niet getuigt van enige redelijkheid en dient vernietigd ;

DVZ mag dan ook soeverein interpreteren doch zich niet beperken tot summiere en simplistische motiveringen ;

Aangezien in casu DVZ overduidelijk een compleet overhaaste beslissing genomen heeft, dewelke volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht ;

De formele motiveringsplicht werd geschonden :

De formele motiveringsplicht valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtversie ;

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het een weigeringsbeslissing van een verblijfsvergunning in het kader van gezinshereniging. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de bestreden beslissing zijn dermate ernstig voor verzoeker dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de negatieve beslissing ;

Om aan de draagkrachtversie voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn.

De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.(RvSt, De Clercq,nr. 94.939,28.2.1997) ;
In casu beperkt DVZ zich tot het onredelijk toepassen van het opleggen van een beslissing inhoudende de weigering van een verblijfsvergunning houdende gezinshereniging ;

Dit is duidelijk een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is ;

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvSt, nr 154954, 14.2.2006)

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de RvSt niet aanvaard.

DVZ heeft zich uitsluitend gebaseerd op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier in hoofde van verzoeker , waarbij deze geen enkele rekening gehouden heeft met het belang van verzoeker (nl het kunnen samenleven als partners in een huwelijk), wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de DVZ niet met zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De bestreden beslissing houdt dan ook een flagrante schending in van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijk motivatieplicht ;

dat deze beslissing niet menselijk en niet correct is ;

Aangezien de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden ;"

2.2.1. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat hij op 6 april 2021 een werkloosheidsattest op naam van de referentiepersoon voorlegde, waarbij blijkt dat deze werkloos werd bij het begin van de Covid-maatregelen op 15 maart 2020. Het attest vermeldt een dagbedrag waarop de Belgische partner

recht had. Verzoeker betoogt dat een eenvoudige rekensom de hoegrootheid kon aangeven van het bedrag dat precies werd ontvangen per maand. De verwerende partij heeft zich die moeite niet getroost.

Verzoeker wijst er ook op dat uit de medegedeelde documenten bleek dat de referentiepersoon op 29 maart 2019 een appartement heeft gekocht te Brussel waarvoor hij een lening aanging met een maandelijkse afbetaling van 806,37 €. Hij wijst erop dat de referentiepersoon een actieve professionele loopbaan van achttien jaar kon aantonen. De referentiepersoon is op zoek gegaan naar werk en heeft sinds 3 mei 2021 werk gevonden als verkoper in een voedingszaak. Daarnaast verhuurt de referentiepersoon zijn appartement sinds 2 mei 2021 aan 750 € per maand. Verzoeker meent dan ook dat artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet correct werd toegepast.

In het tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet wel degelijk moest worden uitgevoerd, omdat de werkloosheidsuitkeringen wel in aanmerking moesten worden genomen en de referentiepersoon wel degelijk actief op zoek ging naar werk.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat het bestuur bij het nemen van haar beslissing enkel rekening kon houden met de elementen die haar door de verzoeker ter beoordeling werden voorgelegd. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenwel ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij instelt en indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen of te actualiseren.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat een "*attest van werkloosheid*" van het ABVV werd voorgelegd, waarin wordt verklaard dat de referentiepersoon in de maand februari 2021 vergoed werd als werkloze aan een dagbedrag van 68,67 euro.

Daargelaten of het aan de verwerende partij toekwam na te gaan hoeveel werkdagen in die maand in aanmerking kwamen voor deze uitkering, bepaalt artikel 40ter van de vreemdelingenwet zeer duidelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel als bestaansmiddel wordt aanvaard in zoverre de Belgische referentiepersoon bewijst dat hij actief werk zoekt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker aan de verwerende partij bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon actief werk zoekt. Het feit dat de referentiepersoon sinds 3 mei 2021 nieuw werk heeft, doet er geen afbreuk aan dat voorafgaand aan de bestreden beslissing geen bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat de Belg actief werk zoekt. Verzoeker wordt niet bijgetreden in de mate hij betoogt dat de verwerende partij bijkomende informatie diende op te vragen. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belgisch onderdaan ligt bij verzoeker.

Waar verzoeker aanvoert dat de referentiepersoon een appartement heeft aangekocht en hiervoor een lening van de bank heeft gekregen, houdt het feit dat de bank de referentiepersoon voldoende solvabel heeft geacht, niet in dat de verwerende partij niet meer zou mogen nagaan of aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, §2, 1°, van de vreemdelingenwet is voldaan. Waar verzoeker aanvoert dat de referentiepersoon sinds 2 mei 2021 huurinkomsten ontvangt, betreft dit een element dat dateert van na de bestreden beslissing en dat niet werd voorgelegd aan het bestuur.

Waar verzoeker aanvoert dat een behoefteanalyse moest worden uitgevoerd, wordt hij evenmin bijgetreden. De bestreden beslissing motiveert dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet wordt uitgevoerd omdat er geen bestaansmiddelen werden voorgelegd die overeenkomstig artikel 40ter, §2, 1° in aanmerking kunnen worden genomen. Gelet op het ontbreken van bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen, dient de verwerende partij niet meer te beoordelen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog betoogt dat de verwerende partij verzoeker om bijkomende uitleg of informatie had kunnen vragen, werd er hoger reeds op gewezen dat het verzoeker toekomt de nodige bewijzen en overtuigingsstukken ter ondersteuning van zijn aanvraag aan het bestuur voor te leggen opdat de

verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Ook waar verzoeker het hoorrecht aanvoert, moet worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag de mogelijkheid had om alle nuttige overtuigingsstukken en toelichtingen over te maken. De zorgvuldigheidsplicht, noch de hoorplicht vereisen dat verzoeker nogmaals wordt uitgenodigd om bijkomende stukken over te maken, of dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd wanneer onvoldoende bewijskrachtige stukken werden voorgelegd.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT